

et indlæg, der beskriver, at regeringen på den ene side godt kan se, at der måske er noget galt, og at der er brug for nogle initiativer, men på den anden side altså ikke, som kulturministeren siger, nærer nogen bekymring for den her islamisering af det danske samfund.

Dér må jeg så sige, at det gør vi altså i Dansk Folkeparti. Og jeg tror, at der er mange mennesker i den danske befolkning, der gør nøjagtig det samme. Der er en voldsom debat i gang, og den er regeringen meget nødt til at forholde sig til. Derfor vil Dansk Folkeparti også i forbindelse med den debat, vi har i dag, fremkomme med et vedtagelsesforslag, som går i den retning, som jeg har nævnt her tidligere. Det vil jeg vende tilbage til til slut.

Det, debatten går meget på i øjeblikket, og det, der er problemet, som vi ser det i Dansk Folkeparti, er jo altså, at den danskhed, som vi er stolte af, og som vi normalt aldrig har haft tradition for at diskutere, er vi nu begyndt at diskutere. Vi føler måske nok, at vi er nødt til at diskutere den danskhed i øjeblikket.

Man havde lidt det samme under Anden Verdenskrig, hvor man i Danmark begyndte at se meget på det at være dansk. Hvad var det egentlig, der var det særegne, vi havde her i Danmark? Vi beskyttede og værnede om det, der var dansk, fordi vi var truet udefra af en besættelsesmagt.

I øjeblikket ser vi ikke en militær besættelsesmagt, der truer danskheden, men inden for måske de sidste 10, 15, 20 år er vi altså begyndt at diskutere det her alligevel. Og det er i og for sig et sygdomstegn, som vi ser det, fordi det tyder på, at danskheden, det at være dansk, det at være her i Danmark, i et stille og fredeligt land, er under trussel. Danskheden bliver truet udefra og indefra, og det er et tegn på, at vi skal passe meget på den udvikling, der er i gang.

Derfor er det altså, at vi advarer imod en religion, der kommer ind i landet via en del af de fremmede statsborgere, der kommer her, og som har andre forudsætninger end f.eks. at overholde dansk lov, men som altså har en tanke om, at der er noget, der står over den danske lovgivning. Det er altså noget, de forholder sig anderledes til end det, vi normalt kender til her i samfundet.

Og vi ser tegn på de traditioner, der vinder indpas, altså f.eks., at man nu tvinger danske børn til at spise halalslagtet kød og man tvinger ting igennem omkring tørklæder. Der er visse butikker, hvor de personer, der serverer eller

betjener kunderne, bærer tørklæde, og man forlanger, at det ikke længere skal være arbejdsgiverens suveræne ret at bestemme, hvilken beklædning de personer, der er beskæftiget i butikken, har.

Og sådan er der flere ting: Der skal indrettes særlige baderum, fordi man altså ikke rigtig kan tåle, at mænd og kvinder bader eller klæder om sammen. Der er kirkegårde, hvor det skal være sådan, at der er særlige gravpladser for muhamedanere.

Det er altså nogle ting i det danske samfund, som vi advarer imod, og som vi gerne vil tage fat på og debattere, også herinde i Folketinget. Så kan man selvfølgelig skyde det ind under, at det ikke bekymrer regeringen, men det bekymrer altså os, og det bekymrer en række partier, også her i Folketinget. Det bekymrer i hvert fald Dansk Folkeparti.

Jeg vil også gerne citere lidt fra en af de personer, der har forsket meget i befolkningsudviklingen, og som ser på, hvordan udviklingen så vil blive, ikke bare nu, men også fremover, når vi ser på sammenligningen mellem de befolkningsgrupper, vi har. Og det er jo altså professor P. C. Matthiessen, der i flere omgange har været inde på de konsekvenser, som det her nye samfund, som vi kommer til at kende, vil have. Han siger bl.a. i en artikel i Jyllands-Posten den 29. august 1999:

»Den afgørende forskel for de nyere grupper af indvandrere er, at de måske nok kan blive økonomisk og socialt stillet som øvrige borgere i landet, men det er sandsynligt, at mange af dem vil bevare deres oprindelige religion, kultur og tradition.«

Videre siger han:

»Pludselig er den muslimske religion blevet den næststørste i Danmark. Det ser vi symptomerne på nu, idet den dikterer en adfærd, der er forskellig fra den danske, bl.a. når det gælder tørklæder, badning i skolerne, svinekødsfri mad i vuggestuerne, lejrskoler, fejring af kristne højtider osv.«

Jeg kan sige, at for nylig har det været sådan, at man i en kirke her i københavnsområdet har måttet aflyse den årlige julebørnegudstjeneste, fordi det nu er sådan, at der er så mange, der ikke deler den glæde ved julen, som mange danske børn gør.

Det er altså nogle problemer, som vi gerne vil pege på.

Jeg vil afslutningsvis her i den indledende del af debatten fremsætte et forslag til vedtagel-